

Bà Lão và Những Đồng Tiền Vàng

Ngày xưa ở một làng quê hẻo lánh nọ có một bà lão. Bà ta không có ai thân thích và rất là nghèo. Mặc dù vậy bà ta là một người rất sùng đạo. Mỗi buổi tối, người ta thường thấy bóng của bà qua ngọn đèn dầu, quỳ tụng kinh trước một trang bàn thờ nhỏ. Tiếng bà tụng kinh êm êm hòa với tiếng mõ vang đều đi khắp xóm. Khi gà gáy canh một thì lời tụng hồi hướng công đức của bà cũng đã vang sâu vào trong tâm tưởng của những người dân làng.

Cho đến một đêm nọ, khác hơn mọi đêm, căn nhà nhỏ của bà lão tối om chẳng chút ánh sáng của ngọn đèn dầu. Im lặng bao trùm cả xóm. Những người láng giềng lấy làm lạ và trở nên lo âu. Chẳng chờ đợi được nữa, họ rủ nhau đến nhà bà lão để hỏi thăm. Một người gõ cửa và hỏi: “Thưa cụ, cụ có khỏe không? Mọi việc đều như thường cả chứ?” Bà lão chỉ trả lời “Không tôi không sao cả, cảm ơn các cô chú”. Những người láng giềng nghe thế cũng lấy làm an tâm và trở về nhà, mặc dù họ chẳng hiểu lý do gì mà bà lão không còn tụng kinh như thường lệ!

Thế rồi bốn năm đêm liên tiếp trôi qua, vẫn không nghe tiếng bà lão tụng kinh trở lại. Căn nhà nhỏ của bà vắng đi ánh sáng leo loét của ngọn đèn dầu. Những người láng giềng không còn chịu đựng nổi sự thắc mắc, lại rủ nhau đến nhà bà lão. Một người hỏi: “Thưa cụ, chúng con đã quá quen với tiếng gõ mõ tụng kinh của cụ mỗi đêm. Bây giờ mất đi tụi con đâm ra thấy nhớ, như thiếu thốn một cái gì. Xin cụ cho biết vì có gì mà cụ lại chẳng còn tụng kinh như xưa nữa?” Bà lão thở dài đáp: “Này các cháu ơi, cả đời của ta, ta để dành dụm được năm đồng tiền vàng. Nhưng mấy ngày trước đây, trong lúc ta vắng nhà, có tên trộm vô tâm nào đã vào lấy cắp mất cả. Ta buồn rầu vì tiếc của quá nên chẳng còn lòng dạ nào mà tụng niệm gì nữa hết!” Những người dân làng nghe thấy động lòng, vội vàng rủ nhau đi gom góp tiền bạc. Chẳng phút chốc là đã có đủ năm đồng vàng để đến đưa cho bà lão.

Buổi tối hôm sau, dân làng âm thầm rủ nhau đến tụ họp trước nhà bà lão để nghe bà tụng kinh. Mọi người hân hoan chờ đợi... Nhưng thất vọng thay, đêm khuya dần mà vẫn không thấy bà lão đốt đèn tụng kinh. Cho đến khi gà gáy canh một thì họ vội gõ cửa và hỏi: “Này cụ, bây giờ cụ đã có đủ năm đồng tiền vàng rồi, vì có gì mà cụ vẫn chưa tụng kinh!” Bà lão thở dài náo nuột và nói: “Này các cháu ơi, nhờ lòng thương của mọi người mà ta đã có lại năm đồng vàng. Nhưng ta vẫn chẳng còn lòng dạ nào mà tụng niệm. Đầu óc ta cứ mãi nghĩ, phải chi đừng có tên trộm tham lam ấy thì bây giờ ta đã có tới *mười* đồng vàng rồi!”

Duy Nhiên phỏng dịch

